

בניסן נאאנו - מתכוננים לנאולה

וקוראים לזה דמוקרטיה - ועוד מרגישים שהם צודקים - אין לך עזות יותר גדולה מזו, השנאה לבני התורה, ועוד, כולם התקיימו בצורה מובהקת. בפרט כל מה שקורה לאחרונה. המלחמה על בתי המשפט. השבוע נסעתי עם הבת שלי, והיא ראתה את הבלגן בכביש, היא שאלה אותי, 'אבא, מה קורה במדינה?', הסברתי לה בכמה מילים שיש איזה ויכוח על בית המשפט, ויש כאלו שלא מרוצים, ונוצר כאן בלגן.

מה היתה התגובה הטבעית שלה? - 'צריך משיח!...' כל ילד כבר מבין שאי אפשר להמשיך ככה בעולם הזה כמו שהוא עכשיו. גלי האסונות המרובים, מקרים שקשה לשמוע, אחד אחרי השני. גלי הפיגועים, הלב מתאבן מרוב שהוא מתרסק. ה' מנענע את החבל חזק מאד, ואנחנו צריכים להחזיק חזק, כלומר, להאמין שאין עוד מלבדו.

שמעתי מהרב יוסף חיים גבאי שליט"א, שהוא שמע מיהודי מבורג בבני ברק שגילו מעל למאה, רבי חיים דוד שטרן שליט"א, שלמד חברותא עם ה'חזון איש', ובתקופה שלאחר קום המדינה, ה'חזון איש' אמר לו: "יגיע זמן שהמדינה הזו תפרק את עצמה!".

רבי חיים דוד שאל אותי, מתי זה יקרה, עוד כמה זמן? ענה לו ה'חזון איש': "שמונים שנה זה יותר מדי"... והנה אנחנו רואים איך שזה הולך ומתקיים, כל מערכות הבחירות והממשלות האחרונות לא החזיקו מעמד, אחד לא מקבל את השני, ומתפתחת סוג של 'מלחמת אחים' שנקווה שלא תקרה.

עוד סיפר הרב יוסף חיים, שסיפר אחד מנכדי הרב זליכא, שהיה תלמיד של ה'בן איש חי', שבשנת תרל"ט היתה התאספות ליד ביתו של ה'בן איש חי', אז הוא הרהיב עוז ושאל אותו, 'מה הרב המשיח קרוב?'

אמר לו ה'בן איש חי', "לא!". "מתי הוא יבוא?", הוא שאל. ענה לו ה'בן איש חי': "כשבני ובנות ישראל ילכו עם חצאי בגדים ברחוב, תדע שהוא קרוב". והנה זה קורה למוול עיננו המשתאות. אז הוא קרוב...

אמר לי מישהו, 'אבל כבר שלושים שנה אומרים לנו - הוא קרוב... הוא קרוב... אז איפה הוא אם הוא כל כך קרוב?'

צריך לדעת, קודם כל, ביחס למעל אלפיים שנות גלות, שלושים שנה זה אחוז וחצי, אז זה מאד קרוב. דבר שני, קרוב זה גם ברמה של - 'עוד קצת תשובה וזה קורה!'. לאו דוקא קרבה של זמן, אלא קרבה של המציאות להתקיים. שהכל בשמים מוכן, כל חלקי הפאזל הושלמו, כמו הדקות הארוכות האלו שכולם באולם, ועוד רגע מתחילים, שיכולות להדמות כנצח, אבל זה כל רגע אמור להיות.

אנחנו עכשיו ממש כמו לפני יציאת מצרים. פרעה מכביד על עם ישראל, ומרסק אותם מבחינה נפשית, גופנית, וגם רוחנית. היום אחוזים עצומים מהאוכלוסייה לוקים בנפשם בדרגות כאלו ואחרות. כולם מחפשים דרכים לשמוח ולצאת מהדיכאונות. הלכבות שבורים מהצרות הפרטיות והכלליות. מהמצב הבטחוני. והיצר הרע, שהוא אותו פרעה, משעבד את כולם לחומריות, לטלפונים החכמים, לקניות, לרוץ ולרוץ בלי יישוב הדעת! ומהבחינה הרוחנית זה נראה שהרבה דברים קורסים לנו מול העיניים. מי שעובד עם נוער, לא רק חילוני, גם חרדי, יודע, שיש הרבה בחורים ובחורות טובים ומיוחדים, אבל יש גם הרבה מתקשים, והמצב לא ממש מרנן.

הגמרא במסכת סנהדרין, שמדברת על סימני הגאולה, אומרת בין היתר (ז), שאחד מסימני הגאולה הוא - "שיתמעטו התלמידים", שזו תופעת הנשירה מעולם התורה שתוקפת כל חלקה טובה. מה הרעיון בכל מה שקורה? למה צריך שכל הדברים האלו יקרו כדי שיבוא משיח? למה ה' עושה את כל המהלך הזה?

אחד הנושאים שפחות מדובר היום בשיעורי התורה, הוא נושא משיח וגאולה (חוץ מחסידות חב"ד כמובן).

אצל הציבור הליטאי והישיבתי כמעט ולא מדברים על הנושא הזה. למרות שבתפילה אנחנו מתפללים על זה המון, אם זה בתפילת שמונה-עשרה, שחלק גדול מהברכות מדברות על הגאולה, בברכת המזון, ובעוד הרבה הזדמנויות, וגם בליל הסדר.

אז למה באמת הנושא הזה לא עולה על סדר היום? ראשית, אולי בגלל מה שהגמרא בסנהדרין (ז) אומרת, שכשרבי זירא היה רואה את החכמים בבית המדרש עוסקים בנושא תאריך ביאת המשיח והמציאות שבה הוא יגיע, הוא היה אומר להם: "בבקשה מכס, אל תרחיקו את המשיח", כי כתוב שאחד מאלו שבאים בהיסח הדעת, הוא המשיח, ואם תתרכז בו, אתם כאילו מרחיקים אותו מלהגיע.

גם הרמב"ם כותב (שופטים, הלכות מלכים, פרק יב, הלכה ב): "ולעולם לא יתעסק אדם בדברי ההגדות, ולא יאריך במדרשות האמורים בענינים אלו וכיוצא בהן, ולא ישימם עיקר, שאין מביאין לא לידי יראה ולא לידי אהבה..."

או אולי בגלל שהיו אנשים שניצלו את הציפיה התמימה של עם ישראל לגאולה, והפכו את עצמם ל'משיחים', והעם ברוב אמונתו והציפיה שלו, האמין בהם, ותעה אחריהם, והדבר גרם להרבה מכשולים, ואכזבות, ובסופו של דבר לפגיעה באמונה בביאת המשיח.

בכל מקרה, חז"ל אומרים (ראש השנה יא): "בניסן נגאלו בניסן עתידין ליגאלי", ככה שזה חודש שמוסוגל לגאולה. אנחנו מבחינתנו לא מעוניינים לחשב את הקץ, אבל להמריץ את עצמנו להתכונן לביאת משיח, ולעשות הכל כדי לקרב אותו.

את השיחות על הגלות והגאולה, רגילים לרוב לדבר בסביבות בין המצרים ותשעה באב, אבל שם תמיד מדברים על הקושי והסבל בגלות, ובמחסור של בית המקדש.

בניסן צריך לדבר על מה אנחנו אמורים לעשות ולהרגיש בנוגע לגאולה.

הרבה אנשים בסתר לבם, חוששים קצת מהגאולה. מה יהיה... מה נעשה שם... האם כל היום נצטרך ללמוד ולהתפלל... יש כאלו שבמקום עוד יותר נסתר בלב שלהם, חוששים להיפרד מכל מיני דברים נעימים אבל אסורים שהם עושים, שמן הסתם הם כבר לא יוכלו לעשות כשמשיח יבוא.

הרבה מפחדים מכל מיני עונשים שמישיח יביא אתו. ממלחמות. והרבה לא יודעים למה הם חוששים, או שפשוט לא חושבים על זה.

האמת היא, שצריך לחפש של רוב אלו שחוששים, הוא חש מה'לא נודע', לא ברור לנו ממש מה יהיה כשיגיע המשיח, ואדם מהטבע שלו, מפחד מה'לא יודע', זה גורם לו לחוסר יציבות רגשית. כמו שאדם מפחד ממבחן גדול ומסובך, מראיון עבודה, מטיפול מורכב, אפילו שבגדול הוא יודע מה האפשרויות, בכל זאת הוא חושש, כי הוא לא יודע מה באמת יהיו התוצאות בסוף.

על אחת כמה וכמה בנושא ביאת המשיח, אדם מטבעו עלול לחשוש.

לכן, צריך לזכור דבר אחד שהוא ודאי ובטוח - כשמשיח יבוא יהיה רק טוב. גם אם אנחנו לא יודעים מה בדיוק יהיה, כמו שאומר הרמב"ם (שופטים, הלכות מלכים, פרק יב, הלכה ב): "וכל אלו הדברים וכיוצא בהן, לא ידע אדם איך יהיו - עד שיהיו", צריך לזכור שבטוח יהיה לנו יותר טוב מעכשיו.

כל אחד מרגיש שהמשיח קרוב, זה ברור. גם הקרובים וגם הרחוקים. כל יהודי מאמין מבין שמשוה מתרחש בעולם. וככל שעוברות השנים, זה מורגש יותר.

הסימנים שחז"ל נתנו כבר התקיימו במלואם אחד אחרי השני, אם זה יוקר המחיה, העזות והחוצפה שזועקת מכל פינה [גם אנשים שחוסמים כבישים ומתאבדים על מות אלפי אנשים, משיחיים כבישים, נלחמים בדקטטורה

זו כנראה היתה הדרך שלו להתאבל ולהוציא את הכאב מלבו. להשלים עם מה שקרה.

אחרי שהוא נרדס, הם ניגשו לבדוק היכן הוא הניח את הפתק. הספר היה מסכת 'טהרות', כבר אומר משה... הם פתחו, הוא הניח את הפתק בעמוד של, שזה בעצם ראשי תיבות של השם שלה...

ובעמוד הזה (פרק ד) כתובות המילים: "צפה על פני המים", ו"טהור"... מצמרר... והמשנה היא משנה ז - הרומזת על היום שזה קרה - שבת... איך כביכול ה' מדבר ואומר, 'זה אני! אין מקום לרגשות אשמה או לשאלות של אולי זה לא היה אמור לקרות... זה אני! רק צריך לפתוח את העיניים ולשמוע את קולו של ה'.

שבוע שעבר מסרתי שיעור בכפר-סבא לנוער אחרי צבא, קבוצה גדולה שחלק מהם זו היתה הפעם הראשונה שלהם בשיעור תורה. בסיום השיעור ניגש אלי בחור בשם עמית, וסיפר לי שני סיפורים. הראשון על עצמו. הוא בחור בריא, כדורגלן, שהבריאות היא נר לרגליו. אוכל בריא, מקפיד על כושר.

בוקר אחד, ללא שום סיבה או תנועה לא נכונה, הוא קם עם כאבים בגב. הוא ניגש להיבדק, ולאחר סדרה ארוכה של בדיקות, הוא נחרד לגלות שיש לו שני פריצות דיסק בגב, עם פגיעה במערכת העצבים...

מאז, חמישה חודשים, בוקר בוקר, הוא מתייצב בשעה 8:00 במכון לפיזיותרפיה בתל-אביב. "כל בוקר כשאני קם", הוא מספר, "אני מודה לה' על המצב שלי, אני מבין שזה רק ממנו, כי אין סיבה הגיונית שזה יקרה, מניח תפילין, ויוצא למכון.

בוקר אחד, אני מתעורר, ובאותו יום כבר אין לי חשק להגיד תודה, אני רק מלא ברטינות ועצבים. יצאתי לדרך, ודוקא באתו יום, דרך שאמורה לארוך 20 דקות, ארכה לי שעה וארבעים... הגעתי למכון מלא טענות על המצב שלי, בחוסר מצב רוח בולט... והנה לפני בתור, היה מטופל, שפעם ראשונה פגשתי אותו (כי אחרתי).

זה היה מישהו שמאזר החזה ומטה היה משותק, והוא משחק כדורסל עם כסא גלגלים. הוא היה שמח, ונהנה מהחיים.

הרגשתי כאילו ה' עונה לי תשובה - 'תראה, יש מצבים הרבה יותר גרועים משלך, ואם הוא שמח, אתה בודאי חייב להיות שמח!'. אותו רגע הרמתי את העיניים לשמים, ושוב אמרתי - אבא תודה!". סיפור נוסף הוא סיפור לי, על חבר טוב של אחיו, שהגיע לבקר אותם בבית בכפר-סבא. היה לו קשה לראות אותו, הוא היה חבוש, ומדדה על קביים.

"מה קרה?", הוא נחרד. והחבר סיפר:

לפני חצי שנה, בחופש הגדול, החלטתי שאני עובר לתל אביב. יש אווירה כזו של צעירים שם... תל אביב...

שאלתי את הרב שלי, והוא אמר לי: "אל תעבור לתל אביב, לא יהיה לך טוב שם...".

לא הקשבתי בקולו של הרב, אמרתי לעצמי, מה הוא כבר מבין בלעבור לתל אביב או לא. ועברתי...

כמה ימים לאחר מכן, אני נוסע עם הקורקינט החשמלי שלי ברחוב אבן גבירול, ומסיבה לא ברורה, פתאום אני מתהפך, ומרסק את הידיים והרגלים.

לפני שאני מתפנה לבית החולים, אני מסתכל על האזור שבו נפלתי, זה היה במספר 39, ליד מסעדה כזו שנקראת 'השופטים'. הגעתי לבית החולים, עברתי טיפול מורכב, שבמהלכו שמו לי פלטינות, ועברתי חצי שנה של שיקום.

ניסיתי לחפש מה הסימן שה' נתן לי. ואז גיליתי שבאותו שבוע בדיוק, פרשת השבוע היתה 'שופטים'..."

ואני הוספתי ואמרתי לעמית, שבפרשת שופטים, מה כתוב? ממש בפסוקים הראשונים? "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שערך... ושמרת לעשות ככל אשר יורוך..." לשמוע בקול הרבנים...

ה' מדבר עם כל אחד מאתנו, רק צריך לפתוח את העיניים והאוזניים, ולהבין שהוא זה שעשה עושה ויעשה לכל המעשים, ולהגיע למסקנה האחת והיחידה, שאין לנו על מי להישען - רק על אבינו שבשמים!!!

כמובן שאין לנו צל של השגה במהלכיו של הקדוש ברוך הוא, אבל חז"ל כבר גילו לנו, שלכל המציאות הזו יש מטרה אחת ברורה, כדי שנגיע למסקנה אחת ויחידה - "ועל מה יש לנו להשען? על אבינו שבשמים!!!" (סוטה טז).

הרעיון של כל זה בפשטות, מעבר לכל החשבונות העמוקים של ה', זה שנאבד אמון בכל דבר שהוא לא - אבינו שבשמים.

האמנתם במדינה? אז הנה היא מתפרקת! האמנתם במשטרה? עכשיו תראו מה הפרצוף האמתי שלה בקשר לראי ה'!

האמנתם בבית המשפט? אז ככה הם נראים! האמנתם בכסף שלכם? אז הנה יש שפע עצום ואין לכם כסף לקנות אותו!!

האמנתם בחיים ובשלוה? הנה גם זה לא ברור מאליו, יש כאלו שהיום פה, ומחר לא פה! בין רגע!

האמנתם בעצמכם? אז הנה הנפשות היום מעורערות ולא יציבות. טלפון חכם, טיפול רגשי, כדורים, סיגריות או מופע... כל מיני סוגים של נסיונות להרגיע את הנפש.

לא ראש הממשלה, ולא השר לביטחון לאומי, לא אמריקה, ולא התורמים, לא העבודה, ולא מערכת הבריאות, לא הפסיכולוג, ולא הבנק, לא המשפחה ["בן מנוול אב, בת קמה באמה, כלה בחמותה, אויבי איש אנשי ביתו"] (סוטה טז), ולא אף אחד אחר. רק דבר אחד בלבד...

"ועל מי יש לנו להשען - על אבינו שבשמים!!!"

עם ישראל, שנים על גבי שנים סבל סבל נוראי במצרים. מכות. רציחות. עינויים. השפלות. אין רגע של שלוה. הם נאנחו ונאנחו בלי סוף. אבל זה לא עזר עדיין.

מתי זה השפיע וקרבת את הגאולה, כשאחרי ה"ויאנחו" - היה "ויעקו". כשהם זעקו, מיד, המילה הבאה בתורה - "ותעל שועתם אל האלהים מן העבודה, וישמע אלהים את נאקתם..." (שמות ב, כב ואילך), ומיד אחר ה' נגלה אל משה בסנה, ומבקש ממנו ללכת לגאות את עם ישראל.

כלומר שנים של כאב וסבל, לא הועילו עד שהם זעקו אל ה'. גם אנחנו בגלות כל כך הרבה שנים, המצב רק הולך ומחמיר, "אין לך יום שאין קללות מרובה מחברו" (סוטה טז), אי אפשר כבר לשמוע ולסבול עוד. אז מה אנחנו אמורים לעשות עם כל מה שקורה?

אנחנו צריכים להמיר את ה"ויאנחו" ל"ויעקו", בכל פעם שצוברת צרה עלינו או על עם ישראל, פיגוע, טרגדיה, פרנסה, ממשלה, חינוך ילדים, בריאות, להרים את העיניים ולזעוק, "אנא ה' הושיעה נא", אין עוד מלבדך! רק עליך יש לנו להישען! אין לנו מושע בלתיך! זו המשימה של הדור הזה.

אין טעם להצטער סתם, לסבל הזה יש מטרה, למוטט את כל האשליה שיש עוד מישהו בעולם שיכול לעזור לנו.

רק ככה נצליח לשרוד את התקופה הזו, כשיהיה לנו ברור מה המטרה בכל הסבל והבלגן הזה שקורה בעולם.

לסיום, נספר כמה סיפורים, על איך שבתוך ההסתרה, ה' יתברך נמצא עם כל אחד, ויש לו את השפה שלו לקרוא ולדבר עם כל יהודי באשר הוא.

השבוע ביום ראשון, קמו משבעה משפחה בנתניה, שאחת הבנות שלהם, בחורה בגיל 27, טבעה למוות בנסיבות לא ברורות.

כמובן שהטבע האנושי הוא מיד לחפש אשמים, לחשוב למה זה קרה, ואיך, ומה יוכלנו לעשות, ולמה לא פעלנו ככה או ככה.

סיפר לי החברותא שלי, שזו בעצם גיסתו, שהיא היתה בחורה נפלאה, צדיקה צנועה ומלאה במידות טובות (שבהדמנות זו גם נקדיש את העלון לזכרו של נשמתה, שני לאה בת זהבה), היא היתה דודה אהובה מאד לילדים שלו.

וכשהיא נפטרה בנסיבות כאלו טראגיות, הוא לא ידע אם כדאי לספר לכן שלו על זה. לאחר התייעצות עם פסיכולוגית מוסמכת, הם הבינו שאין ברירה וחייבים לספר.

כשהבן שלו בכיתה א' שמע את זה, הוא שאל אינספור שאלות, ופרץ בבכי שממנו הוא לא נרגע במשך זמן ארוך.

כשהוא קצת נרגע, הוא קם מהמקום, ניגש אל המחברת שלו, תלש נייר, וכתב עליו 'דודה שני נפטרה'. ההורים המשתאים והשבורים עקבו אחריו בדריכות. הוא עטף את הפתק בנייר כסף, ניגש אל הספרייה, הוציא באקראי ספר כלשהו, פתח אותו היכן שיצא, שם את הפתק בפנים, סגר, החזיר, והלך למיטה לישון.

השיעורים נמסרו ונערכו ע"י האברך דוד יעקב עבו - מוהל מוסמך. 050-4148948

ניתן לקבל גם במייל david0504148948@gmail.com

ניתן להאזין לשיעורים במגוון נושאים מאת כותב השורות, בקו 'פרשת דרכים' 074-7962698

ניתן להוריד שיעורים אלו במערכת קול הלשון

חדש!!! קו ישיר במערכת קול הלשון להאזנה

לשיעורים: 0733718417